
Uudestisyntynyt

Perinteitä pitää kunnioittaa. Niinpä kerron taannoisesta jouluaaton saunomisesta. Ja varsinkin parantavasta avantouinnista. Mikä oli perinteitä ja mikä parantavaa, jäi vähän epäselväksi. Mutta parasta minulle oli, että selvisin hengissä. Olen realistinen ja uskon ihmeisiin, jopa uniinkin.

Avanto oli kaukana jäällä. Ja matka sinne tehtiin ns. vesikelkalla, johon minut oli alastamana peitelty. Avanto oli tehty kaukana ilmeisesti siksi, että upotuksesta mahdollisesti selvinneet taudit eivät selviäisi perässäni takaisin.

Entisen kansanparantajan poikana, kolmannessa polvessa, otti tautilistani käsittelyyn. Nopeutin seremonioita ja luettelin litanian kaikista tietämistäni taudeista: laiskuus, reuma, migreeni, erilaiset kolotukset, niska- ja hartiakivut, stressi, peräpukamat, ummetus, vihellys korvissa, iskias, maksa läpättää ja keuhkot vipattaa, plus satunnainen huonotuulisuus.

Kokemus oli yhtä mahtava, kuin aikoinaan syntymisenikin. Johonkin pimeään olin pulpanut ja palelin kuin ruotsalaisessa saunassa. Taas kerran oli elämäni toisten käsissä. Paitsi, että nyt ei lyöty lihanpalaa suuhun, eikä ollut naapurin eukkoja säälimässä ulkonäköäni. Tämä muistikuvani on muodostunut jälkikäteen.

Avannolta minut vauhdilla kyydittiin saunaan. Siellä tarjottiin heti pullosta kirkasta lääkettä. Sopertelin heille että, onko joku hukkumasta pelastunut, ensimmäiseksi valitellut janoaan. Jotain minusta kyllä oli kyllä kirjaimellisesti poistunut, sen tunsin vieläkin mahasani. Mutta mahdolliset tautini olivat avantomatokasta todellakin herkistyneet esille. Ja siitä olen täysin varma, että tämä oli näkemieni unien, rankimmasta päästä. Suoraan sanoen, puistattaa vieläkin.

Vaan tuo vesikelkkakuljetus jäi askarruttamaan mieltäni. Kunnes muistin kuulleen entisaikojen vesikelkan hyötykäytöstä. Silloin emännät ja piit lykkäsivät kelkalla, hyvin peiteltyä urossikaa eli karjua. Talosta taloon, aina sinne missä kravattitonta sulhasta tarvittiin. Miesten kuten isänikin, palellessa tuolla itäisillä mailla.

Kaikki isän perimät olen kyllä tarkasti hyödyntänyt. Niin taloudelliset kuin henkisetkin. Mutta tuon kroonisen janon suhteen olen ollut suhteellisen varovainen.

Kalevi Pirttijärvi